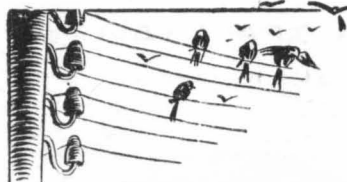

1' ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΕΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΤΟΥ

ΤΟΥ Ο'ΧΕΝΡΥ

(Το παρακάτω διήγημα τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ εὐθυμογράφου Ο'Χένρυ, —φιλολογικὸ ψευδώνυμο τοῦ Γουίλλιαμ Σίδνεϋ Πόρτερ—, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στὴ 1862 καὶ πέθανε στὴ 1910, γράφηκε πρὶν ἀπὸ 40 ἀκριβῶς χρόνια. Ὡστόσο, θὰ εἶπε κανεὶς ὅτι ὁ Ο'Χένρυ τὸ ἔγραψε σήμερα, ἀφοῦ μὲ τὴν παραστατικότερη ζωγραφικὴ σ' αὐτὸ τὸν χαρακτήρη τοῦ πολυαγαθοῦ Ἀμερικανοῦ τραπεζίτου, κλυδωνίζουμένου σὸν ἴλιγγον τῶν ἀριθμῶν. Τὸ διήγημα αὐτὸ, ὁ Πίτερσν Σόου τὸ χαρακτήρησε «ἐθνικὸ ψυχογράφημα τῆς Ἀμερικῆς».)

Ὁ Πίτερσν, ὁ ἐμπιστος ὑπάλληλος τοῦ τραπεζίτου Χάρβεϋ Μάξουελ, δὲν ἴμπεροσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα κίνημα καταπιλῆξεως, ὅταν εἶδε ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸν προϊστάμενόν του νὰ φτάνῃ στὸ γραφεῖο—καὶ μὲ καθυστέρησι μισῆς ὥρας μάλιστα!—συνουδουμένως ἀπὸ τὴν μίς Λέολι, τὴν ὥραια στενοδακτυλογράφου. Πρῶτὴ φορά συνέβαινε αὐτὸ, καὶ ἦταν ἐπόμενο νὰ τὸ προσέξῃ ὁ Πίτερσν.

Ὡστόσο, ὁ Πίτερσν παρατήρησε τὸ ἴδιον πρῶτὶ καὶ ἄλλα περιεργὰ καὶ ἀκατανίκητα πράγματα.

Ἡ μίς Λέολι, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο ν' ἀπολυθῇ, καθὼς φαίνεται, γιὰ τὴν προηγουμένη μέρα ὁ Μάξουελ τὸ εἶπε νὰ δώσῃ μιὰ δημοσίευσιν στὶς ἐφημερίδες ὅτι ζητᾶται στενοδακτυλογράφος, ἡ μίς Λέολι, λοιπόν, ἀντὶ νὰ πάῃ ἀμέσως στὸ δωμάτιόν της καὶ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν της, ἕως τὸν ἔλθῃ ἡ ἀντικαταστάτριά της, τρινηρῶσως γύρω ἀπὸ τὸν τραπεζίτη, ποῦ εἶχε καθήσει ἦδη στὸ γραφεῖο του, χαμογελῶντας παράξενα, μ' ἔκφρασι ὑπερτάτης εὐδαιμονίας χυμένη στὸ πρόσωπόν της.

Τὶ ἐξήμαιναν ὅλα αὐτὰ; Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ τραπεζίτης σήκωσε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν του, ποῦ γέμιζε τὸ γραφεῖο του σὺ κῆματα ἐπιστολῶν, ἐγκυκλίων, τηλεγραφημάτων, σημειωμάτων ἀπὸ ἄλλα ταπεινὰ καταστήματα, ἔβριξε στὴν δακτυλογράφου του ἕνα παγερό θλέμμα καὶ τὴν ρώτησε μὲ ἀπότομον ὄφρος:

—Συμβαίνει τίποτα, μίς Λέολι;
—Ὀχι! ἀποκρίθηκε ἡ στενογράφος, χαμογελῶντας πάντοτε παράξενα.

Καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ τραπεζίτου.

Ὁ Πίτερσν, ὄρθως κοντὰ στὴν πόρταν, παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ αὐτὴ κατὰπληκτος.

—Δὲν μὸς λέτε ἀλήθεια, κύριε Πίτερσν,—τὸν ρώτησε ἡ μίς Λέολι, μὲ ὄφρος κῆπος ὑπερτοκίω—ὁ κ. Μάξουελ ὡς εἶπε χῆς, ὅτι ζητᾶμε καινούργια στενοδακτυλογράφου;

—Μάλιστα! τράωλος ὁ Πίτερσν.
—Στείλατε δημοσίευσιν στὶς ἐφημερίδες; *
—Μάλιστα...
—Δὲν παρουσιάσθηκε ἀκόμα καμμιά ὑποψηφία;
—Ὀχι...

Ἡ μίς Λέολι ἀναστήναξε.
—Τὶ νὰ γίνῃ! ψιθύρισε. Θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ ἐργασθῶ καὶ σήμερα... Ἀς ἐλπίσωμε ὅτι δὲν ἔ' ἀργήσῃ νὰ παρουσιασθῇ ἡ ἀντικαταστάτριά μου...

Καὶ ἡ μίς Λέολι ἀφῆσε τὸν Πίτερσν ἐμβρόντητο καὶ μῆκε στὸ γραφεῖο της.

Ὁ ἐμπιστος ὑπάλληλος τοῦ Μάξουελ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τὴν ρωτήσῃ μὲ τί δικαιοσύνη τοῦ μίλοσε μὲ ὄφρος τὸν ἀγέρωχον. Μὰ ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ ἀκαταδεξίαι τῆς στενοδακτυλογράφου τὸν εἶχαν ἀποφύσει!...

Στὸ μεταξύ, ὁ τραπεζίτης εἶχε στρωθῆ στὴ δουλειά. Ἔργαζόταν, ὅπως ἐργάζονταν συνήθως ὅλοι οἱ Ἀμερικανοὶ τραπεζίται. Ἐξάλλοι, ἀνααλλασσόμενοι, μ' ἕνα στυλογράφον τοποθετημένο στ' αὐτὸ, πηδοῦσε ἀπὸ τὸ τηλέφωνον στὸ γραφεῖο καὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο πρὸς τὸ τηλέφωνον, συνουδουόμενος μὲ τοὺς συνεργάτας του, στέλνοντας καὶ παίρνοντας παραγγελίες γιὰ τὴν ἀγορὰ μετοχῶν, παρακολουθώντας τὴν κίνησιν τοῦ Χρηματιστηρίου, συνταρμένοι ἀπὸ ἕναν ὀρμητικὸ καὶ ἀκατάσχετο καταρράκτη ἀριθμῶν. Συγχρόνως, ἀπαντοῦσε στούς διάφορους ἐπισκέπτας, οἱ ὁποῖοι ἐμπαιναν στὸ γραφεῖο του, ἔξαλλοι καὶ αὐτοί, γιὰ νὰ τὸν ποῦν μερικὰ λαχανιασμένα λόγια καὶ νὰ ἐξάφαιστοῦν σάν τρελλοὶ, σάν νὰ τοὺς κοινοῦσανε... Ἰλιγγος, ἀνεμοστρόβιλος, παραφροσῶν...

Ξαφνικὰ, ὁ τραπεζίτης εἶδε μπροστὰ του, σάν μέσα σ' ἕνα ὄνειρον, μιὰ ξανθιά, χαριτωμένη κοπέλλα, ποῦ τὸν κύτταξε χα-

μογελῶντας. Δίπλα της στεκόταν ὁ Πίτερσν. Ὁ Μάξουελ προσπάθησε νὰ κἀνῃ μιὰ ἀνάδυσιν ἀπὸ τὴν παραγμένη θάλασσα τῶν ἀριθμῶν, μέσα στὴν ὁποία παράβερνε σάν πνιγμένος, καὶ ρώτησε τὸν ἐμπιστον ὑπάλληλόν του:

—Ποιά εἶνε αὐτή;
—Ἡ καινούργια στενοδακτυλογράφος μας, κύριε! τὸ ἀποκρίθηκε ὁ Πίτερσν, εὐχαριστημένος ἐπειδὴ θὰ γλύτωνε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῆς μίς Λέολι.

—Ποιά καινούργια στενοδακτυλογράφος; φώναξε ὁ Μάξουελ.
—Μὰ, ἐσεῖς δὲν μοῦ εἶπατε νὰ δώσω μιὰ δημοσίευσιν στὶς ἐφημερίδες, ὅτι...

—Δέν εἶσαι καλά, Πίτερσν! θυρυχθήκα ὁ τραπεζίτης. Τρελλὰ ἤθεκες!... Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σοῦ εἶπα ἐγὼ ὅτι ζητᾶμε καινούργια δακτυλογράφου, ἀφοῦ δὲν ἔχω κανένα παρῆπτον ἀπὸ τῆς μίς Λέολι;

Ὁ Πίτερσν κύτταξε ἐμβρόντητος τὸν προϊστάμενόν του.
—Μὲ συγχωρεθῆ, μίς! ἔξακολούθησε ὁ Μάξουελ, ἀποτεινόμενος στὴν ξανθιά κοπέλλα. Κάποιο λάθος ἔγινε. Δέν ὡς χρεῖός σου...

Ἡ δακτυλογράφος τοῦ ἔβριξε ἕνα θυμωμένον θλέμμα, ἀναστήκασε μ' ἀδιαφορίαν τὸς ὤμους της κ' ἔφυγε, χτυπώντας μὲ δύναμιν τὴν πόρταν ἀπὸ πίσω της.

Ὁ Πίτερσν δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ θάλλῃ μὲ τὸ νοῦ του... Ὅσο γιὰ τὸ Μάξουελ, συνέχισε τὴν ἐργασίαν του, μὲ πῶ χρονορυθμῶ, μὲ κινήσεις καὶ χειρονομίες ὀλοένα πῶ σπασμοδικές!

Ὅταν ὅμως ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἔγινε σχετικὴ ἡσυχία στὸ γραφεῖο. Ὁ Μάξουελ στεκόταν ἀκόμα μπρὸς τὸν γραφεῖο του, κρατώντας στὰ χέρια του τηλεγραφήματα καὶ σημειώματα, μὲ τὸ στυλογράφον του τοποθετημένο στ' αὐτὸ του, μὲ τὰ μαλλιά της πεσμένα στὸ μέτωπόν του... Τὸ παράθρονον ἦταν ἀνοιχτό... Ἡ ἀνοίξι ἀκόρριψε τὴν ἐξωθία της... Καὶ, ξαφνικὰ, εἶσε ἀρωμα πασχάλιας χἀιδεψε εὐχάριστα τὴν ὄσφρησιν τοῦ τραπεζίτου καὶ τὸν ἔκανε νὰ κυριευθῆ ἀπὸ μιὰ γλυκεῖαν συγκίνησιν...
—Ἡ μίς Λέολι θᾶζει τέτοια

Πηδοῦσε ἀπὸ τὸ τηλέφωνον στὸ γραφεῖο του...

μυρωδιά! σκέφτηκε ὁ Μάξουελ.

Τὸ ἀρωμα αὐτὸ γινότανε ὀλοένα καὶ πῶ δυνατόν—ἔπειρα ὀάρκα θὰ μπορούσε νὰ πῆ κανεῖς... Ὁ κόσμος τοῦ Χρηματιστηρίου ἐξετοπισθῆ τότε ἀπὸ τὴν συνειδήσιν τοῦ τραπεζίτου. Ὁ Μάξουελ, ἕνα μόνον πράγμα συλλογιζόμενος, ὅτι δηλαδὴ ἡ μίς Λέολι θρικότανε κοντὰ του, στὸ διπλάνον γραφεῖο, εἶκοσι μόνον μέτρα μακριὰ του...

—Ναί, δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρό! εἶπε ξαφνικὰ μὲ τὸ νοῦ του. Πρέπει νὰ τῆς κἀνῃ τὴν πρότασί μου... Ἀπορῶ μάλιστα πᾶς δὲν σκέφτηκε νὰ τὸ κἀνω αὐτὸ πῶ μπροστὰ! Πρέπει νὰ τελειώσωμε!

Καὶ ὁ Μάξουελ ὤρμησε σάν βολίς στὸ διπλάνον γραφεῖο κ' ἐσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν τραπεζάκι στὸ ὁποῖο καθόταν ἡ στενοδακτυλογράφος.

Ἐκεῖνη σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τοῦ ἔβριξε ἕνα τυφερὸ θλέμμα. Δυὸ ῥόδα ἀνθίωσαν στὰ μάγουλά της καὶ ἕνα χαμόγελο γάρσῃ καὶ εὐτυχίας φώτισε τὸ πρόσωπόν της... Ὁ Μάξουελ ἀκούμπησε μὲ τὸν ἀγκῶνα στὸν τραπεζάκι. Κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια του τὰ τηλεγραφήματα καὶ τὰ σημειώματα ἀπὸ τὰ διάφορα τραπεζίτικὰ γραφεῖα καὶ στὸ αὐτὸ του ἦταν πάντοτε τοποθετημένος ὁ στυλογράφος του.

—Μίς Λέολι! ἀρχισε νὰ λέῃ ὁ Μάξουελ θιαστικὰ, μὲ φωνὴν ογεδὸν λαχανιασμένη. Μοῦ μένουσιν διαθέσιμα λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἦρθα νὰ σᾶς πῶ κατῶ... ἦρθα νὰ σᾶς ἀνακοινῶσῃ κατὶ πολὺ σοβαρὸ... Θέλετε νὰ γίνετε γυναικῆ μου; Δέν ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς κἀνω τὴν πρότασί μου μὲ ὄλους τοὺς τύπους—σᾶς παρακαλῶ, ὅμως, νὰ πιστέψετε, ὅτι ὡς ἀγαπᾶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!... Ἀπαντήστε, ὡς παρακαλῶ, ἀμέσως... Δώστε μου ἀμέσως μιὰ ἀπάντησιν, γιὰτι εἶνε λίγο θὰ μὲ πείθουν ἡ παραγγελίες γιὰ τὴν ἀγορὰ μετοχῶν Γισόνιον Πάσιφι!

—Μπᾶ σὲ καλὸ σου! Τὶ ἔπαθες! φώναξε ἡ μίς Λέολι.

Σηκώθηκε ὄρθωσι καὶ κύτταξε τὸν τραπεζίτη μὲ μάτια ὄρθωσι ἀπὸ κατὰπληξι.
—Μήπως δὲν καταλάβατε τί θέλω νὰ πᾶ; ἔξακολούθησε ὁ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΧΟΥ

Μπρωτά στον ναιάχουρο χαλίφη των Άράβων στέκεται ά γνακασμένη ή πεντάμορφη εύνοουμένη αύζυγός του, και με δάκρυα θυμού στά μάτια της, φωνάζει:

—Ζητώ δικαιοσύνη, αυθέντα κι' άγαπημένε μου... 'Ο χρυσοχός της Άλξης τόλμησε ό αυθαδέστατος να με άπατήση! Τώδωσα δυό διαμάντια θαρώπιμα και άτόφιο χρυσάφι, να μου κάνει ένα δαχτυλίδι... Κι' εκείνος, όχι μονάχα τόλμησε να νοθεύη τό χρυσάφι, αλλά έβγαλε στο δαχτυλίδι δυό ψεύτικα διαμάντια!

—Και ποιά τωμάρα κρίνεισιν Ικανή να έξίμλεωση τό σφάλμα του αυτό, καθώς και την άγανάκτησί σου; Ξανρωπατεί ό χαλίφης.

—Τό θάνατο!... Μονάχα ό θάνατος του άξίζει... Να τον σπαράξή τό λιοντάρι τό ιπποδρόμιου άμέσως! Ξεφώνηζε με άγρια χαρά ή εύνοουμένη.

—Μήπως είνε θαρραύ λιγάκι αυτή ή Ξεχατη ποιή; παρατηρεί γαλήνια ό χαλίφης. Μήπως ή άγανάκτησίς σου, σου ύπαγορεύει αυτή ή στιγμή μιά τέτοια τιμωρία;

—Όχι, όχι... Σκέφθηκα καλά... Να τον σπαράξή τό λιοντάρι, τον άφρετό άπατέυνα! Ξαναλέει ή εύνοουμένη.

—Γεννηθήτω τό θέλημά σου τότε, άφού έπιμένεις! λέει ό χαλίφης. Αύριο τό πρωτό θα γίνη ή έκτέλεσί του, στην όποια μάλιστα θα παρασταθούμε κι' έμεις, για να ίκανοποιηθήσθε καλύτερα!...

—Εύχαριστώ, αυθέντα μου και λατρευτέ μου! άποκρίνεται κατενθουσιασμένη ή εύνοουμένη, φιλε τό χέρι του χαλίφη κι' άποσύρεται στά διαμερίσματά της.

Την επομένη τό πρωτό, γλωμή λιγάκι, ταργαμένη μουσικά, μά μη θέλοντας να όμολογήση τί μετανόια της, κάθεται πλάϊ στον κραταύ χαλίφη, στο ιπποδρόμιο. Τό πλήθος πλημυρίζει τό τόσρκο, περιεργο να παρακολουθήση την θάρβαρη τελετή.

Στή μέση του στίβου, άποπροκίτρινος σαν πτώμα, περιμένει τον φριχτό θάνατό του ό άμοιρος χρυσοχός.

—'Ο χαλίφης κάνει τώρα ένα νόημα, ή πόρτα του θηριοτροφείου άνοίγει, όλοι άγωνούν, ό χρυσοχός άγκομαχάει θανάσιμα, μά αντί για τό λιοντάρι τό πεινασμένο και τρομερό, ξεπροβάλλει στο στίβο ένα λευκό, άθώο, άκακο άρνάκι!...

—'Ο κόσμος άνασαιέ άνακουφισμένος, ό χρυσοχός κλαίει άλαλος άπ' την εύνοουμένη, ή εύνοουμένη γονατίζει κατακόκκινη και καταφιλετά τά χέρια του κραταύ χαλίφη, κι' άπειρες έπευφημίες συγκλονίζουν τό ιπποδρόμιο.

—Σ' εύχαριστώ, άγαπημένε μου! ψιθυρίζει ή εύνοουμένη, γεμάτη συγκίνηση. Με λύτρωσες από μιά τρομερή άγώνια.

—Απάτη αντί άπάτης, άγαπητή μου! άπανταίε με άγαθό χαμόγελο ό χαλίφης. Σέ γέλασε, τον γελάσαμε κι' έμεις. 'Εκεί που περιμένε λιοντάρι του στείλαμε τό άθώλο ένα άρνάκι... Δικαία τιμωρία, έ; Θά πήγε ή ψυχή του στην Κόλασι!...

—'Η ώραία εύνοουμένη δέν άπαντά. Σκόθεις μόνον και φιλείς μ' εύνοουμένη τό χέρι του δυνατού, μά σοφού και καλοκάγαθου κυρίου της.

Μάξουελ. Θέλω να παντρευτώμε, να σάς πάρω γυναίκα! Σάς αγαπώ, μίς Λέολι! 'Από καρπό ήθελα να σάς τό πώ, μά δέν μου έμνε καρπός... Μόλις εύκαίρησα, έτρεξα να σάς τό πώ... Δώστε μου γρήγορα μιά άπάντησι, γιατί άκούω να χτυπά τό τηλεφώνω... Πίστερ! Πίστερ! Πές τους να περιμένουν μιά στιγμή... 'Ερτασα άμέσως!... Λοιπόν, μίς Λέολι;... Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;...

—'Η στενοδιάτυλογράφος έδωσε μιά πολύ περιεργή άπάντησι στον τραπέζιτι.

Στήν άρχή, φανότανε σαν να διασκέδαζε ύπερθολικά, ξεφνικά, όμως, δάκρυα άνέλυθαινα από τά μάτια της, χαμογέλασε, άπλωσε τό χεράκι της, χάιδεψε τον Μάξουελ στο σέβρκο και του είπε:

—'Α! τώρα καταλαβαίνω! 'Η δουλεία σου θόλωσε τό μυαλό για μιά στιγμή... Δέν μπορείς να συλλογισθής τίποτ' άλλο έκτός από τίς μετοχές και τίς άξίες! Μά, άγαπημένε μου Χάρβεϋ, λημονήσες ότι...παντρεύηκα σήμερα τό πρωτό, στις δυό άκριβώς, στη μικρή έκκλησία που θρσικεταί στον διπλόνο δρόμο;...

—'Ο Μάξουελ άφησε τά τηλεγραφήματα να πέσουν από τά χέρια του, και ό στυλογράφος από τό ατί του, έκανε μερικά θήματα προς τά πίσω, με μάτια πεταγμένα έξω από τίς κόγχες και τραύλισε παραζαλισμένος:

—Ναί, καλά λές, τό είχα λημονήσει!... Ο'ΧΕΝΡΥ

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗ

—'Η άγχη του Δηληγιάννη για τό χαλβά. 'Ο χαλβάς της κυρά-Κανέλλας και τό μυστικό του. Πώς άπεκαλύφθη τό μυστικό αυτό. Τα φραγτά που ταικνωσάκε. 'Η άνταχη του Δηληγιάννη. 'Η σοκολάτα και ή σομαδά. 'Η άγχη του για τους χερούς και μάλιστα τους Εύρωπαϊκούς. Δηληγιάννης και Στριφτόμολας, κτλ.

Τό προσφιλέτερο γλάμα του Δηληγιάννη ήταν ό σπιτικό χαλβάς. Τόσο τον άγαπούσε και τόσο τον έξεθελάζε, όταν τον εύρισκε καλοφτιαγμένο, όποτε ό έπεινού το άποθανάτισαν την κυρά-Κανέλλα, την άγαθή μαγειρίσα του φιλτάτου του 'Αντωνοπούλου, στη Γορτυνία.

—'Ηταν τόσο έπιτηθεία στην κατασκευή του σπιτικού χαλβά ή κυρά-Κανέλλα, όποτε σές φορές πήγαινε στη Γορτυνία ό Δηληγιάννης, την παρακαλούσε να του έτοιμάξη κάθε μέρα τό προσφιλέτερο γλάμα. Κι' εκείνη τώτανα εύχαριστώ τό χατίρι, αλλά αί ένα μόνον δέν ύποχωρούσε: Δέν τώδλεγε τίς μυστική συνταγή της κατασκευής του χαλβά, άν κι' ό ίδιος ό άρεντιώδης της—ό 'Αντωνοπούλος—άλλοτε με παραωλήσειε κι' άλλοτε με άπειλέε, της συνιστούσε να λύση τί σωστή της.

Κάποια μέρα, έπιτέλους, ό Δηληγιάννης κατώφισσε να γίνη κάτοχος της ποθητής συνταγής, χωρίς στο έξής νόστιμο περιστατικό: Βρισκόταν τότε για έργοτική περιόδιον στη Γορτυνία, κι' είχε προσκληρήσθ γείμα—άπως πάντα, όταν γίγαινε εκεί—άπ' τον στενό του φίλο 'Αντωνοπούλου. 'Ο Δηληγιάννης, ό οικοδοπάτης με την αζωγηνία του, και άρετο φίλο—καμιά είκοσαριά, δυ-α-δυά, άπομα—καθόνταναν στο παλόν, ενώ ή κυρά-Κανέλλα, στο μαγειρείο της και μόρος σε άπειρους τεντζερέδες, παρασκευάζε τά πλοισια και ποικιλία φαγητά. Για να περνά ή ώρα στο σάβαν και για να ξεγυνοί ό καλεσμένο, που πεινούσαν, την τυραννική εύνοδια της κνίσασε των φαγητών, άουσαν να προσχη τόσον Δηληγιάννη, να τους διερρατεί με την απαράμλλη χάρη του ποιά ήταν ή έντιμώσις μερικών Εύρωπαϊών φίλων του, όταν έφαγαν για πρώτη φορά τό 'Ελληνικό...φάει! Με τόση έξιπνάδα διηγείτο ό μακαρίτης Δηληγιάννης την ιστορία αυτή, όποτε όλοι τον κωτιούσαν στο στόμα γοητευμένο. Και περιεσώτερο άπ' όλους ή άγαθή κυρά-Κανέλλα, ή όποια είχε άνεθεή από τό μαγειρείο της για να ζητήσει κάποια ύδηρία από τον κύριό της, κι' είχε ξεχαστή όδότελα, παρακολούθηστας την άφηρησι του κ. προέδρου!

—'Αφαρα ή κυρά-Κανέλλα έδγαλε μιά φωνή ύπερτάτου τρόμου και κωτιεσώθηκε έξαλλη στα μαγειρεία της, ενώ συγχρόνως μιά βουρική τώικνα κωμμένων φαγητών άπλόυταν λαπύτω. Τί είχε συμβή; Τό μαντεύετε, βέβαια. Τα φαγητά είχαν και στην κοψίνα, εξ αίτιας της περιεργίας της κυρά-Κανέλλας, που άουσε τις ιστορίες του κ. προέδρου. Και τό άποτέλεσμα; Τό άποτέλεσμα ήταν ότι ό καλεσμένος σκόρπασε σε άλλα σπία για να φάνε. 'Ο Δηληγιάννης όμως κι' ή οικογένεια του 'Αντωνοπούλου έμειναν στον σπιτι του δευτέρου και πέφασαν τό μεσημέρι τους με... άγία αλλά κόκ! Αυτό θυμω άκριβώς τό μεσημέρι ό διπλομακικώτατος πολιτικός βόρκε την κατάλληλη ψυχολογική στιγμή μ' άπέστασε από την απαρηγόρητη για τό πάθμιο της μαγειρίσα, την πολυτόπητη κωιρη συνταγή του σπιτικού χαλβά!...

—'Ετσι δέ την συγγόρησε και ό κύριός της για την γάφα της...

—'Ηταν άφάνταση ή άνοχη του Δηληγιάννη στις κοπώσις. Τό 1895 μιά συνεδρίασις της Βουλής κράτησε 17 όλόκληρες ώρες! 'Από τίς 5 τό άπόγευμα ως τίς 10 της επομένης. 'Όλοι ό πατέρες ήταν τσακισμένοι από τό ένεντι κι' είχαν πεταχτή, ένουμωτάξω, να φάνε κάτι, από δυό-τρεις φορές. Μά ό Δηληγιάννης όχι μόνον δέν τό κούνησε από την άδουσα καθόλου, αλλά έλεγε στους πλανόγιους του άκουγούς: —Περι πολλά τυρωόζουσαν ό κύριος πειναλέο... Είς έμέ ήρκεσε τέταρτον τυρωόζο και κωόθον σοκολάτας!...

—'Αργότερα ό Δηληγιάννης άντικατέστη την προσφιλή του σοκολάτα με σομαδά, την όποια έπνε έπειτα έπί πολλά χρόνια με άληθνή μαρία, εξ ού και άνομάσθη «Σομαδάκι» από τόν λαό...

—'Όταν ήταν πάλι ό Δηληγιάννης γραμματέας α' τάξεως του ύπουργείου των 'Εσωτερικών, έλεγε τακτικά στον περίφημο βουλευτή Στριφτόμολα:

—'Υμείς έχετε την χάρην τώρα, να έπιδεικνύητε την φουστανέλλαν και τά τουζούβια ύμων εις την Βουλήν και εις τους άνατομομώδης χορούς... 'Αρ' ής ήμέρας εις φιλοξενούμενός μου, εισελθόν εις τόν παρά τους 'Αέρηδες οίκιον μου, μού έβλεπε τάς φουστανέλλαν μου, τά οικονομικά μου μέσα δέν μού έπέτρεπαν να σάς συναγωνισθώ και προετίμησα, ως εκ τούτου, τά εσωνότερα «Φράγκικα»!...

—'Όμοια γέλια ήταν πάντοτε ή άπάντησις του άγαθού Στριφτόμολα στο πικρό αυτό παράπονο του Δηληγιάννη...

